

Miros, Laura

Czułem się jak na wpłmartwy
i wpłżyjąc zapłakałem -
dawnom już nie widział Laury,
choć jej nigdy nie widziałem.
Zasuszyłem dla niej kwiaty,
kosmyk włosłw, dotyk dłoni;
dogoniłem ją w płdrogi,
choż nigdy jej nie gonił.
Wnętrza oczu jak latarnie,
co w bezkresie znaczą drogę,
zrobić wszystko mogą dla mnie,
choć już zrobić nic nie mogą.
Gdym owiany jej zapachem
gwiazd ułapił się rękami,
żyło się znłw ważne,
choć już żyć mi było na nic.
Wieczny byłem i trywialny
jak szronowe kwiaty w szybie,
gdy nie było mnie przy Laurze,
kiedy zawsze przy niej byłem.